

O D L U K E

A/ Odluke domaćih sudova i drugih organa

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 27.IX 1962.

Vijeće: Zvone Rihtman, Gabro Bedovinec, dr Emilije Pallua

Tužki skladištar mora dokazati da je ukrcao na brod onu količinu tereta koju je primio na uskladištenje i ukrcaj - Teretnica u kojoj je navedena manja količina tereta od one koju je skladištar primio na uskladištenje i ukrcaj nije sama po sebi dokaz da je toliko tereta manje ukrcano - Treba, u svrhu ustanovljenja stvarne količine ukrcanog tereta, uzimati u obzir i druga dokazna sredstva na koja se poziva skladištar

Tužitelj-špediter povjerio je tuženiku na uskladištenje i ukrcaj 5.970 vreća aluminijskog sulfata. Nakon ukrcanja brod je izdao teretnicu na 5.870 vreća, pa tužitelj traži od tuženika da mu nadoknadi štetu za manje ukrcanih 100 vreća.

U parnici pred prvostepenim sudom tužitelj je zastupao stajalište da tuženik nije dokazao da je na brod ukrcao svih 5.970 vreća, nego samo onoliko na koliko glasi teretnica, a osporio dokaznu valjanost isprava kojima se tuženik poslužio u dokazivanju da je ukrcaj kvantitativno uredno izvršen.

Tuženik se odupro tužbenom zahtjevu dokazujući ispravama nazvanima "Izvještaj o primopredaji tereta", koje nose i potpis predstavnika broda, odnosno broдача, a spisu su priložene u prijepisu, da je ukrcao svu količinu koju je bio dužan ukrcati. Ukazao je na okolnost da je tužitelj sam prema brodu nastupio kao krcatelj, te da je u tom svojstvu dopustio da mu brod izda teretnicu na 100 vreća manje nego što je stvarno ukrcano, a za taj propust tuženik nije odgovoran.

Prvostepeni sud odbio je tužbeni zahtjev, nalazeći da dokazi kojima se poslužio tužitelj nisu sudu mogli zasnovati uvjerenje o odgovornosti tuženika. Naprotiv je prvostepeni sud stekao uvjerenje da je tužitelj, propustivši da odmah pri primitku teretnice provjeri njen sadržaj i poduzme odgovarajuće mjere da se ona uskladi sa stvarnim stanjem, sam odgovoran za nastalu štetu.

Drugostepeni sud je tuženikovu žalbu uvažio, te predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno raspravljanje.

Iz obrazloženja:

Tuženik priznaje da je od tužitelja primio nalog za ukrcaj 5.970 vreća aluminijskog sulfata na brod "Mana", pa tvrdi da je ukrcaj uredno obavio. Dokaz o tom tereti tuženika i on ga je ponudio u obliku potvrda o primopredaji tereta brodu. Tužitelj je osporio vjerodostojnost tom dokazu, a prvostepeni sud nije ga ocijenio. Prema tome, ova osnovna činjenica ostala je u prvostepenom postupku nerasvijetljena.

Nasuprot tome stoji činjenica da je tužitelj primio o ukrcanom teretu teretnicu, koja glasi na 100 vreća aluminijskog sulfata manje. Neraskvijetljeno je ostalo od koga i na temelju čega je tužitelj teretnicu primio. U smislu čl.31 Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova brodar izdaje teretnicu na temelju pismenog zahtjeva krcatelja, koji mora sadržavati zakonom propisane podatke, među kojima i one o količini ukrcanog tereta. Iz spisa se ne vidi tko je od brodarka tražio teretnicu, tužitelj ili tuženi, niti tko je sastavio nalog za ukrcaj ili drugu ispravu, na temelju koje je teretnica izdana. Isto tako se iz spisa ne vidi da li je o ukrcanom teretu bila izdana brodska potvrda, i tko je njom rukovao. Prema tome na osnovi podataka iz spisa ne može se utvrditi da li se radi o propustu tužiteljevu ili tuženikovu, a niti se vidi da li je propust nastao u času kad je istaknut zahtjev da se izda teretnica davanjem netočnog podatka o ukrcanoj količini tereta, ili u času primitka teretnice, kad se njen sadržaj nije usporedio sa stvarnim stanjem, odnosno količinom tereta koja je u zahtjevu za izdavanje teretnice navedena.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 5.IV 1963.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Dušan Arneri, dr Branko Jakaša

Prijevoz željeznicom - Pošiljalao robe, koji je od željeznice obaviješten da se primalac ne može pronaći, dužan je poduzeti potrebne mjere da se smanji kolska ležarina

Stranke su sklopile ugovor o kupoprodaji školskog namještaja. U narudžbenici je bilo navedeno da se namještaj kupuje za Pomorski brodogradjevni centar koji nije bio stranka ugovora. Prodavao je poslao robu tom centru. Međutim, kako ga željeznica nije mogla pronaći, uputila je o tome obavijest prodavaocu-pošiljaocu, tražeći od njega upute. Pošiljku je naknadno preuzeo kupac, ali su vagoni pali u ležarinu za 10 dana i 14 sati.

Između kupca i prodavaoca nastao je spor o tome tko je obvezan platiti ležarinu. Tužitelj je prodavaoac. Spor se u